

СМЪШЛЪО: Да, царю, азъ не бѣхъ съ васъ, ала моето щастие и моята звезда бѣха при васъ... Тѣ ви пазѣха отъ напасть!

ЦАРЬТЪ (смѣе се): А, тъй ли било!... Чудя се, защо презъ всичкото време мислѣхъ само за тебе!

Смѣшльо вижда подигравката, примигва и се свива до трона.

ЦАРЬТЪ: Е, господа, я сега ми казвайте кой отъ какво е най-много доволенъ отъ всичко що видѣхме и чухме.

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ (покланя се): Азъ, царю, съмъ доволенъ, че се прибрахме вече, да си починемъ. Доста се изморихме отъ ядене и пиене.

ВТОРИЯТЪ БОЛЯРИНЪ (покланя се): Азъ, царю, съмъ доволенъ и предоволенъ отъ гошавката на голѣмата сватба въ онова село... Ехъ, че весело бѣше! (Смѣе се) И дарове ни даруваха!

ТРЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Па само тамъ ли ни дараваха съ хубади ризи и чорапи? ... Азъ много обичамъ такива дарове.

ЧЕТВЪРТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: А азъ, царю, съмъ много доволенъ отъ моя подаръкъ. На смѣхъ само продумахъ, че единъ конь ми харесва ... И хопъ, селянинътъ ми го подари!

ПЕТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Чуденъ е нашиятъ народъ. Готовъ е на гоститѣ си всичко да подари. Менъ ми подариха прекрасна ловджийска хрътка.

ШЕСТИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: И менъ искаха да подарятъ едно хубаво конче, но отказахъ ... Малко е още!

ЦАРЬТЪ: Радвамъ се, господа, че всички сте доволни ... Доволенъ съмъ и азъ. Да, чуденъ е нашиятъ народъ, но ние много малко го познаваме ... Азъ не мога да забравя още разговора си съ оня старецъ — орачъ ... Помните ли? На хубавата горска полянка, на оная златна ливадка. ...

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ (покланя се): Да, да, спомнямъ си. Оня глупакъ, който каза, че го бивало само гжски да скуби ... А за нищо друго го не бивало ...

ДРУГИТЪ БОЛЯРИ: Да, да, да!

Смѣшльо слуша внимателно.

ЦАРЬТЪ (усмихва се): Е, добре! ... Я ми разгадайте вие сега тоя разговоръ, който имахъ тогава съ стареца-орачъ!

Боляритѣ се поглеждатъ единъ другъ и дигатъ рамене. Замислятъ се, клатятъ глави, шушукатъ си и се навеждатъ посрамени.

Смѣшльо ги гледа и се смѣе.

ЦАРЬТЪ: Е, господа боляри, вие се мислите, че сте най-умнитѣ въ цѣлото царство, а не можете да изтълкувате, да разясните единъ простъ разговоръ съ орача.

Царьтъ удря съ мечъ въ стѣпалото на трона. Смѣшльо подскача уплашенъ, звънчетата му звънватъ.

ЦАРЬТЪ: Ако до три дни не ми разясните тоя разговоръ, главитѣ ви ще се търкалятъ по земята! Три дни срокъ ви давамъ! (Става и излиза). (Излизатъ следъ него и великанитѣ-войници).